

ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ • ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΥΡΙΚΟΣ-ΕΡΓΑΣ

ΝΕΚΡΟΣ ΝΙΚ

ΑΠΕΘΑΝΤΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Κατερίνα Χαδουλού

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις που αναφέρονται στο παρόν βιβλίο
είναι φανταστικά και δεν έχουν καμία σχέση με την πραγματικότητα.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας

Κώστας Ζαφειρίου, Γιώργος Τυρίκος-Εργάς, *Νεκρός Νικ – Απέθαντοι μπελάδες*

Εικονογράφηση: Κατερίνα Χαδουλού

Επιμέλεια-Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου

Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτση

Copyright© Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), Κώστας Ζαφειρίου

και Γιώργος Τυρίκος-Εργάς, 2016

Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Νοέμβριος 2020

KET 9435 ΚΕΠ 766/20 ISBN 978-960-16-6639-6

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), Τ.Θ. 1213,

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ΚΩΣΤΑΣ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΥΡΙΚΟΣ-ΕΡΓΑΣ

ΝΕΚΡΟΣ ΝΙΚ

ΑΠΕΘΑΝΤΟΙ ΜΠΕΛΑΔΕΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Κατερίνα Χαδουλού

Γύρνα σελίδα... αν τολμάς!

Πρόλογος

Η κηδεία εκείνη ήταν πολύ θλιβερή.
Όπως όλες οι κηδείες, άλλωστε.

Εντάξει, όχι όλες. Η κηδεία του μπαρμπα-Φιντή πέρσι το καλοκαίρι είχε πολλή πλάκα. Όλοι νόμιζαν ότι ο Φιντής είχε πεθάνει, αλλά εκείνος ήταν απλώς τύφλα στο μεθύσι. Τον έβαλαν, λοιπόν, στο κασόνι και πήγαν να τον θάψουν. Στα μισά όμως συνήλθε, πετάχτηκε όρθιος και, όταν κατάλαβε τι συνέβη, άρχισε να κυνηγάει τους παπάδες και τις γειτόνισσες. Χαμός!

Τέλος πάντων, σε αυτή την ιστορία τα πράγματα ήταν λιγάκι διαφορετικά.

Να συμφωνήσουμε πως όλοι στεναχωρήθηκαν πάρα πολύ με τον θάνατο της μικρής Λέττας. Όλοι ήταν σκυθρωποί και αμίλητοι βλέποντάς την έτσι χλωμή, με το φορεματάκι της, τα ξανθά μαλλιά χτενισμένα σε μπουκλίτσες και δίπλα την αγαπημένη της κούκλα που θα έθαβαν μαζί.

Μόλις όμως το βράδυ έπεσε και ήρθε η ώρα να ξυπνήσει το Κοιμητήρι... ξύπνησε και η μικρή Λέττα!

Ανασπκώθηκε απ' τον τάφο της με κάποια απορία μιας και έπρεπε να σκάψει ενάμισι μέτρο χώμα για να δει τον ουρανό, έπειτα τινάχτηκε, πήρε αγκαλιά την κούκλα της και άρχισε να βολτάρει ανέμελα ανάμεσα στα μνήματα.

Δεν είχε περάσει και πολλή ώρα, όταν κοντά σε έναν μεγαλεπήβολο μαρμάρينو σταυρό συνάντησε ένα φάντασμα που φορούσε μισοδιαλυμένο πουκάμισο, είχε καπελάκι υπαλλήλου και κρατούσε βαριεστημένα έναν τεράστιο πάπυρο και μια πένα-φιερό. Καθότανε πίσω από το ξεχαρβαλωμένο γραφείο του και έδειχνε γενικά για τον κόσμο και την ύπαρξη των πραγμάτων το ίδιο ενδιαφέρον που θα έδειχνε ένα καλαμάρι για μια πόρσε.

«Φφφφ» ξεφύσηξε δυνατά ο υπάλληλος-φάντασμα, σαν να είχε μόλις αναλάβει μια απίστευτη αγγαρεία. Η Λέττα δε φάνηκε να δίνει σημασία, μάλιστα τάχυνε το βήμα για να τον προσπεράσει.

«Φφφφφ!» έκανε πάλι ο υπάλληλος, αυτή τη φορά πιο δυνατά.

«Θέλετε κάτι, παρακαλώ;» είπε η μικρή.

«Φυσικά και θέλω, κορίτσι μου. Τι ξεφυσώ νομίζεις, για να σε δροσίσω; Άντε, να τελειώνουμε. Όνομα; Αιτία θανάτου; Πρώτη φορά πεθαίνεις;»

«Με λένε Λέττα. Λέττα Αλεχάτου. Τι εννοείτε αιτία θανάτου;»

«Τι εννοώ; Από τι πέθανες εννοώ. Τόσο δύσκολο είναι;»

«**Θανάτου;** Δηλαδή, έχω πεθάνει; Κι αυτό, δηλαδή, είναι νεκ- νεκροταφείο;»

«Όχι, είναι η Ντίσνεϋλαντ... χε χε χε! Βρε πού μπλέξαμε πάλι...»

«Συγγνώμη κιάλας, αλλά δεν το κατάλαβα ότι πέθανα. Απλώς έκλεισα τα μάτια και μετά αναγκάστηκα να βγω από μια τρύπα στο χώμα και... ε, και να με!» είπε η Λέττα, πασπατεύοντας αυτάρεσκα την μπούκλα της.

«Χμμ. Εντάξει. Εντάξει, είναι η μοίρα μου με αυτή την παλιοδουλειά, δε γίνεται, δεν... Απ' ό,τι καταλαβαίνω, αυτό θα μας πάρει λίγη ώρα. Λοιπόν. Λέττα... Ααα—»

Έριξε μια γρήγορη ματιά στον κατάλογο του.

«...Αλεχάτου. Έχεις πεθάνει. Χώνεψε το. Καλώς ήρθες στο Κοιμητήριο του άρχοντα Κορβίνου. Ο άρχοντας Κορβίνος σου εύχεται καλή αιωνιότητα και, όταν εν τέλει το πάρεις απόφαση ότι έχεις πεθάνει για τα καλά, καλή ανάπαυση. Απ' ό,τι φαίνεται, κάτι σε κρατάει ακόμα σε τούτο τον κόσμο, άρα για το διάστημα που θα περάσεις σε αυτό το Κοιμητήριο σοφό θα ήταν να λάβεις υπόψη σου τους κανόνες».

«Κανόνες;»

«Μάλιστα, κανόνες. Πολλούς κανόνες. Λοιπόν, ξεκινάμε».

Ο υπάλληλος-φάντασμα δε χρειαζόταν να διαβάσει από τον πάπυρο τους κανόνες. Τους είχε πει τόσες φορές όλ' αυτά τα χρόνια, ώστε τους είχε μάθει απ' έξω.

«Πρώτον! Απαγορεύεται το γέλιο εντός του Κοιμητηρίου. Οι παραδοσιακοί νεκροί πενθούν. Επιτρέπεται το βογκητό, το σύρσιμο αλυσίδων, καθώς και παρεμφερείς μακάβριοι ήχοι. Εξαίρεση μπορεί να γίνει μόνο για τα γέλια

εκείνα που μπορούν να ακουστούν ανατριχιαστικά ή παρανοϊκά».

Ο υπάλληλος κάθε τόσο κοιτούσε πίσω από το φτερό του τη Λέττα για να ζυγίσει τις αντιδράσεις της.

«Δεν καταλαβαίνω» είπε η μικρή διστακτικά.

«Να σ' το κάνω λιανά τότε» είπε ο υπάλληλος με φόρα. «Απαγορεύεται να γελάς εδώ πέρα. Έτσι λέει ο Κορβίνος: Ούτε γελάκια ούτε χάχανα ούτε πνιχτά χαχαλούδια, τίποτα. Γέλιο γιοκ! Δεν είναι παραδοσιακό. Ο Κορβίνος είναι το αφεντικό. Δεν είναι παραδοσιακό, λέει, και αν με ρωτήσεις γιατί, θα σου πω: γιατί έτσι λέει ο Κορβίνος! Πάμε παρακάτω. Κανόνας νούμερο δύο! Απαγορεύονται οι διασκεδάσεις παντός είδους. Τι νόμιζες, ότι πεθάναμε και τώρα όλα καλά; Ότι, εντάξει, σαν τι χειρότερο μπορεί να μας συμβεί και γι' αυτό το ρίχνουμε στην πλάκα; Όχι, βέβαια. Υποσημείωση: επιτρέπεται ο ετήσιος Χορός των Νεκρών κάθε Μάη, εκτός κι αν τον απαγορεύσει ο άρχοντας Κορβίνος. Και πάλι, στον χορό αυτόν επιτρέπεται μόνο η παραδοσιακή νησιώτικη και ηπειρώτικη μουσική, τέλος πάντων, δε σε ενδιαφέρουν αυτά. Ή μάλλον, για στάσου μια στιγμή...»

Ο υπάλληλος-φάντασμα σταμάτησε απότομα και σηκώθηκε από την καρέκλα του απειλητικά. Η Λέττα τραβήχτηκε λίγα βήματα πίσω.

«Τιμη μουσική ακούς;» ρώτησε ο υπάλληλος-φάντασμα.

«Εμ... Ακούω Λένα, ακούω τον Ζήνο, τον Παυλελίδη...»

«Τι είναι αυτά; **Τι είναι αυτά;**» άρχισε να ωρύεται και να τραβάει τα λιγοστά μαλλιά του ο υπάλληλος. «Ποπ; Ροκ;

Λαϊκά ντούρου ντούρου; Μικρή μου, είσαι στο Κοιμητήριο του άρχοντα Κορβίνου.

Ξέχνα τα όλα αυτά. Πά-πα-λα!

»Από δω και μπρος βιολί, λαούτο, λύρα, κλαρίνο και αυτά μόνο μία φορά τον χρόνο!«

«Μα-μάλιστα» απάντησε η Λέττα και ασυναίσθητα ακούμπησε την τσέπη με το αγαπημένο της mp4 player με το οποίο (ευτυχώς) οι δικοί της είχαν την ιδέα να τη θάψουν.

«Τι έχεις εκεί στην τσέπη;» ρώτησε καχύποπτα ο υπάλληλος-φάντασμα.

«Ένα μυξομάντιλο. Μάλλον πέθανα από γρίπη. Από βαριά πνευμονία, και είχα έναν τόνο μύξες συνέχεια και...» Η Λέττα μπορεί να ήταν αυτάρεσκο πλάσμα, όμως όταν οι περιστάσεις το απαιτούσαν το μυαλουδάκι της –που εν ζωή ήξερε να χαίρεται κυρίως με φορέματα, αρώματα και παιχνίδια– έπαιρνε πολλές στροφές.

«Τέλος πάντων» τη διέκοψε κάπως απδιασμένος ο υπάλληλος. «Πάμε παρακάτω... Κανόνας τρίτος! Απαγορεύονται οι συναθροίσεις στο Κοιμητήριο. Για να μαζευτείς με τους φίλους σου πρέπει να έχεις έγγραφη άδεια από τον Κασέριο, τον γραμματέα του άρχοντα Κορβίνου».

«Ποιος είναι ο Κασέριος;»

«Ένας κάβουρας από την Κέρκυρα με κυπριακό διαβατήριο. Είναι και λόγιος τρομάρα του, ψευτοποιητής. Ζει στην κοιλιά του Κορβίνου. Προσωπικά θα ήθελα να τον δω να ψήνεται στα κάρβουνα αλλά, εντάξει, αφού το αφεντικό

τον παραδέχεται, τι να σου κάνει ένας χαμηλόμισθος υπάλληλος; Δε θα αλλάξουμε εμείς τον κόσμο!»

Εκείνη τη στιγμή, και καθώς η Λέττα προφανώς είχε αρχίσει να τα χάνει, από έναν διάδρομο με ψηλά κενοτάφια κάποιος ακούστηκε να σφυρίζει έναν χαρούμενο σκοπό.

Πρώτα πρόβαλε ο Μούρμος, το κοκαλιάρικο σκυλί. Γρύλισε λίγο στον υπάλληλο-φάντασμα δείχνοντας απειλητικά τα κιτρινωμένα δόντια του και αμέσως πήδηξε στην αγκαλιά της Λέττας. Αν είχε γλώσσα θα της έγλειφε χαρούμενα και παιχνιδιάρικα το πρόσωπο. Η Λέττα αγαπούσε τα σκυλάκια. Ακόμα κι αυτά που είχαν σκοροφαγωμένη γούνα και απολύτως εμφανή σκελετική δομή. Το άρπαξε και άρχισε να το κανακεύει:

«Μα τι καλό σκυλάκι είσαι εσύ. Τι γλύκας! Τι όμορφο κουταβάκι!»

«Τον λένε Μούρμο τον κοπρίτη και φαίνεται να σε συμπαθεί» είπε ο Νεκρός Νικ, ξετρυπώνοντας τάχα αδιάφορος πίσω από μια σπασμένη ανθοστήλη. Έριξε μια αμφίβολη ματιά στον υπάλληλο-φάντασμα. «Τι γίνεται, κυρ Κύριλλε; Λέμε τους κανόνες του Κορβίνου στους νέους;» ρώτησε, κλείνοντας συνωμοτικά το μάτι στη Λέττα. Ο υπάλληλος-φάντασμα δάγκωσε τα χείλη του και έκανε μια γκριμάτσα. Δεν του άρεσε καθόλου να τον λένε κυρ Κύριλλο. Σκέτο Κύριλλος ήταν εντάξει. Το κυρ Κύριλλος ακουγότανε υποτιμητικό κι αστείο. Αυτός ο Νικ, αυτό το νεκρό παλιόπαιδο, όλα τα έκανε να ακούγονται αστεία.

«Τη δουλειά μου κάνω» είπε ο Κύριλλος πικρόχολα.

«Μήπως σε ζορίζει ο κυρ κυρ Κύριλλος;» ρώτησε ο Νικ κοιτώντας τη Λέττα. Η μικρή μπήκε στο νόημα.

«Μπα, όχι. Απλά ο κυρ κυρ κυρ κυρ Κύριλλος με ενημερώνει και... καλοσύνη του, εδώ που τα λέμε».

Ο υπάλληλος-φάντασμα τύλιξε με θυμό τον πάπυρό του σφιχτά σφιχτά.

«Για άλλη μια φορά, Νικολάκη, το όνομά σου θα φτάσει στα αυτιά του Κορβίνου. Θέλω να δω τι θα πάθεις τη μέρα που θα αποφασίσει να ασχοληθεί σοβαρά μαζί σου».

Ο Νικ ξαφνικά άρχισε να ξεφωνίζει σαν να τον είχε τσιμπήσει μύγα. Τρόπος του λέγειν, δηλαδή, γιατί γύρω του πετούσαν ήδη μερικές αλογόμυγες που δε φαινόταν να τον ενοχλούν.

«**Ἐννοεῖς, του ἀρχόντα Κορβίνου,
του προστάτη και αφέντη
αυτού του νεκροταφείου,
του λατρεμένου μας ηγέτη;**»

«Σσοςσ, σταμάτα να ουρλιάζεις, γυμνοσάλιαγκα!» ψιθύρισε πανικόβλητος ο Κύριλλος. «Σταμάτα! Είναι ώρα κοινής πouxίας, απαγορεύεται να...»

«**Ζήτω ο ἀρχοντας Κορβίνος!**» ούρλιαξε ο Νικ και έγνεψε στη Λέττα.

«**Ζήτω ο ἀρχοντας Μπαμπουίνος!**» ούρλιαξε κι εκείνη.

Ο Κύριλλος είχε πλέον τρομοκρατηθεί για τα καλά.

«Θα χάσω τη δουλειά μου εξαιτίας σας, παλιόπαιδα! Θα χάσω τα προνόμιά μου αν μας ακούσει ο Κορβίνος». Γυρνώντας στη Λέττα, της έδειξε τον πάπυρο: «Εδώ μέσα έχει ακόμα 345 κανόνες. Εγώ θα πω ότι σ' τους διάβασα όλους, έναν προς έναν. Άντε, βάλε μια υπογραφή εδώ να τελειώνουμε».

«Γιατί δε βάζουμε τον Μούρμο να υπογράψει; Μούρμο, θα υπογράψεις αντί για μένα;» είπε η Λέττα χαχανίζοντας δυνατά. Ο Μούρμος έβγαλε κάτι που κάποτε πρέπει να ήταν χαρούμενο γάβγισμα, τώρα όμως ακούστηκε σαν συρτάρι που τρίζει.

«Ε, κυρ κυρ κυρ κυρ Κύριλλε, αφού δεν πρόλαβες να διαβάσεις στη μικρή από δω όλους τους νόμους, γιατί δε βγάζεις μια φωτοτυπία τον πάπυρο να τον διαβάσει αργότερα με την ψυχία της;» πρότεινε πονηρά ο Νικ.

«Φωτο-τυπία; Τι είναι αυτό;»

Ο Κύριλλος τα είχε πλέον εντελώς χαμένα.

«Πού να σου εξηγήω τώρα... Όταν πέθανες εσύ, ο Γουτεμβέργιος φορούσε ακόμα πάνες και έπινε γάλα κασιόκας από μπιμπερό» είπε ο Νικ και έπειτα στράφηκε στη Λέττα. «Βάλε μια υπογραφή εκεί που σου δείχνει ο Κύριλλος και πάμε να φύγουμε. Θα σου δείξω εγώ τα κατατόπια».

Σε ένα λεπτό τα δυο παιδιά με το σκυλί είχαν εξαφανιστεί. Ο Κύριλλος, το φάντασμα-υπάλληλος του Κορβίνου, θα είχε ιδρώσει αν μπορούσε. Ευτυχώς κανείς άλλος δεν είχε πάρει χαμπάρι ό,τι είχε γίνει. Αμέσως άρχισε να γράφει μια αναφορά στον άρχοντα Κορβίνο χτυπώντας

με μίσος την πένα πάνω στα χαρτιά του και μονολογώντας.

«Εντάξει, είναι παιδί. Εντάξει... Η υπομονή έχει τα όριά της. Α... όχι! Όχι να φοβόμαστε και τον Νικ... Δεν το κατάλαβα, δηλαδή... Ευτυχώς δε θα μεγαλώσει άλλο... Φαντάσου! Φαντάσου... τι αλήτης θα γινότανε...»

